

Arrest

nr. 180 580 van 11 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 januari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 5 januari 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2017 om 14u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van Mr. E. VAN DER HAERT loco Mr. F. GELEYN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. S. BOUMAHDI, die loco Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verblijft sinds 2009 in België.

Zij diende reeds drie asielaanvragen in. De laatste asielaanvraag werd op 4 december 2012 negatief afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Inmiddels diende de verzoekende partij op 18 april 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij studeerde in België en werd op 2 januari 2013 geregistreerd als verzorger.

Op 24 januari 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 18 april 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 24 januari 2013 werd de verzoekende partij bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 14 mei 2013 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 16 juni 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 16 juni 2013 werd de verzoekende partij opnieuw bevolen het grondgebied te verlaten en werd haar tevens een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd. Dit inreisverbod werd haar ter kennis gebracht op 3 september 2014.

Op 4 juli 2014 legde de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw L.F., van Belgische nationaliteit.

Op 25 augustus 2014 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de wettelijke samenwoning te registreren.

In 2015 maakte de verzoekende partij kennis met mevrouw B.N. met wie hij een relatie heeft.

De verzoekende partij en mevrouw B.N. hebben verschillende keren een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd bij de gemeente Kraainem, doch deze werd nooit opgenomen door de ambtenaar van de Burgerlijke stand.

Op 5 januari 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Betreffende de beslissing tot vasthouding.

Ambtshalve merkt de Raad op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is dan ook, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd om van de vordering kennis te nemen wat de maatregel tot vrijheidsberoving betreft (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoekende partij zich in het verzoekschrift tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor een termijn van drie jaar en dat haar betekend werd op 3 september 2014, waardoor het haar verboden is om op het Belgisch grondgebied te verblijven.

In overeenstemming met de stukken van het administratief dossier maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een inreisverbod voor drie jaar dat haar op 3 september 2014 ter kennis is gebracht. Er blijkt wel uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring tegen dit inreisverbod heeft ingediend en dat dit beroep nog hangende is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat het inreisverbod is opgeheven of geschorst.

Op heden is het aan de verzoekende partij bijgevolg verboden om zich minstens tot 3 september 2017 op het Schengengrondgebied te bevinden. Het beroep ingediend tegen het inreisverbod doet hier geen afbreuk aan daar het geen schorsende werking heeft en daar de rechtsgeldigheid van het inreisverbod blijft bestaan tot op het ogenblik dat de Raad er anders over zou beslissen (*privilège du préalable*). Hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat de verzoekende partij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om bij wijze van voorlopige maatregelen de activering van de hangende vordering tot schorsing te verzoeken.

Hierop gewezen ter terechtzitting stelt de verzoekende partij te verwijzen naar het verzoekschrift zonder enige opmerking te maken aangaande de exceptie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij sedert dit inreisverbod geen aanvraag tot opheffing of opschorting van dit inreisverbod heeft ingediend zoals bedoeld in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door de raadsman van verzoekende partij ter terechtzitting die ter terechtzitting bevestigt niet te kunnen aantonen dat de verzoekende partij dergelijke vraag heeft gericht aan de verwerende partij. De Raad dient dan ook samen met de verwerende partij vast te stellen dat de ingestelde vordering onontvankelijk is.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidige vordering. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten, immers niets anders dan opnieuw - na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet - enerzijds vast te stellen dat het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod - in casu tot 13 september 2017 - verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van haar beroep of van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet), quod non, en anderzijds opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet.

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan er niet toe leiden dat de verzoekende partij zich op het grondgebied van het Rijk bevindt terwijl zulks hem door het bevoegde bestuur middels een beslissing uitdrukkelijk is verboden. De verzoekende partij dient zich

derhalve eerst terug naar haar herkomstland te begeven om aldaar het obstakel dat haar verhindert op het Belgisch grondgebied te verblijven - met name het inreisverbod - te laten opheffen of opschorten.

Het betoog dat zij volhardt in haar middelen en in het bijzonder in artikel 8 van het EVRM, kan geen afbreuk doen aan het voormelde.

De ingestelde vordering is dan ook onontvankelijk voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De in de nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de vordering, is dan ook in de aangeduide mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizendzeventien door:

mevr. J. CAMU,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS *,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

J. CAMU